

ske ringe Besparelse ved Siden af, at Nyttens af Dyrskuerne forhøjedes — og det er jo egentlig det, man skulde naa.

Jeg er ikke enig — og det beklager jeg meget. — med det ærede Medlem fra Nyborg (N. Jensen) i hans Udtalelser om Nedsættelsen af Bidraget til Hesteavlforeninger, thi — og det kan jeg udtale allerede paa Sagens nuværende Stadium — jeg ser meget gerne, at dette Tilskud nedsættes. Jeg tror, det er rigtigt, fordi man vistnok, som det hidtil var, var kommen ind i en gal Gænge, og jeg tror, at en Nedsættelse vil skabe sundere og bedre Forhold. (N. Jensen: Det er nedsat med 100,000 Kr.). Ja, det er ganske rigtigt, Nedsættelsen andrager en meget betydelig Sum, men det var vist ogsaa nødvendigt, at Tilskuddet nedsattes med en betydelig Sum, for at man kunde komme til sundere Forhold, hvad der efter min Mening ikke har hersket i den senere Tid paa dette Omraade. Nedsættelsen af Tilskud til Kvægavlsforeninger har jeg i og for sig intet imod. Den kan være ret haard, men jeg tror, man kan komme over den. Derimod kan jeg ikke — jeg har tænkt ikke saa lidt derover — rigtig se, hvorfor man har sat Avlsforeningernes Medlemstal til mindst 15. Det vil virke hemmende overfor Kvægavlsforeningerne, og jeg tror, man skal gaa ret betydeligt ned med Minimumsantallet under de 15 for at komme til det rigtige Antal. Et Antal af 15 Medlemmer er meget forlangt. Dette Krav vil hindre Dannelsen af Kvægavlsforeninger og hindre det Arbejde til Gavn for Landbruget, det her drejer sig om. Jeg ønsker altsaa, at det tages under Overvejelse i Udvalget, om man ikke bør gaa betydeligt ned fra Tallet 15.

Saa komme vi til et Punkt, hvor mit Standpunkt er klart, og hvor jeg ikke har næret nogen som helst Tvivl. Det gælder Svineavlsforeningerne. Jeg ser ikke nogen Grund til at bevare de 50 Kr. pr. Orne, som hidtil ere givne. Jeg ser gerne, at de bortfalde, og der sker ikke nogen Skade derved.

Mine Betænkeligheder stige atter, naar jeg kommer til det næste Punkt, Kontrolforeningerne. Det var ganske naturligt, om Landbruget var saa vidt fremskredet, at det kunde se saaledes paa Tingene, at disse Kontrolforeninger vare til saa megen Gavn for hver enkelt, der var Medlem af dem, at han endog med Fordel kunde betale det, som de koste, i Fællig med sine Naboer. Men saa vidt er jeg bange for at man ikke er kommen. Jeg er bange

for, at man er nødt til at bibeholde et Statstilskud til disse Kontrolforeninger. Jeg er ogsaa bange for, at naar Tilskuddet nedsættes saaledes, som det foreslaas i Lovforslaget, vil det bevirke, at en Del Kontrolforeninger vil gaa ind, hvad der vil være til megen Skade. Derom skal jeg imidlertid ikke udtale noget bestemt. Mit Ønske er, at man ganske rolig tog denne Nedsættelse uden at knurre.

Og saa Svineavlscenterne! Jeg ved vel, at Svineavl er nødvendig og bringer vort Land en Masse Penge, det er ikke af Mangel paa Interesse for Svineavl, at jeg udtaler mig, som jeg gør, men om Svineavlscenterne er min Tanke noget lignende som om Svineavlsforeningerne. Jeg tror, de godt kunne undvære Statstilskud. I alt Fald er jeg glad ved, at Tilskuddet er gaaet saaledes ned, at det om nogle Aar kan blive højest 10,000 Kr. Men paa den anden Side synes jeg, at disse 10,000 Kr. ere vel kostbare for Statskassen, da de kræve en Kontrol, som vil komme til at koste 15,000 Kr., og det er dog lovlig dyrt for at faa kontrolleret Benyttelsen af disse 10,000 Kr.

Jeg vil ikke gaa ind paa Enkeltheder i Lovforslaget, det maa ske ved Behandlingen i Udvalget. Naar jeg har udtalt mig om det, har det blot været for at vise, hvor vanskeligt det er at foretage Reduktioner af Bevillinger paa en saadan Maade, at de ikke komme til at virke skadeligt og hemmende, og jeg beklager derfor, at det Arbejde, som har været paalagt denne Kommission, er blevet af den Art, som det er blevet. Jeg havde haabet, at den højtærede Minister, naar han nedsatte denne Kommission, havde forlangt en fylligere Udvikling af, hvorledes Forholdene med Hensyn til Kvægavl, Hesteavl og Svineavl kunde ordnes mere økonomisk og mere nyttebringende for Landbruget. I Stedet derfor gives der ikke anden Besked i den Skrivelse, der er rettet til Direktør Ole Olsen, end at der ved denne Kommission skal fremskaffes „en sagkyndig og indgaaende Belysning af de her omhandlede Forhold“, og dens Opgave er at „paapege de i Loven af 23. Maj 1902 omhandlede Foranstaltninger, paa hvilke Bespareser maatte kunne være mulige“. Dette er egentlig, oversat paa almindeligt godt Dansk, ikke andet end: Hug en Hæl og klip en Taa, og lad os saa for Resten se, om de Institutioner kunne blive staaende paa det Ben. Det er meget vanskeligt og lader sig i overordentlig faa Tilfælde gøre. Det havde væ-